

Pionirska kapa in rdeča ruta

V naši občini je 26. novembra kar 696 prvošolcev stopilo v vrste Titovih pionirjev. Sprejemi cicibanov v zvezo pionirjev so bili kot vedno pristrčni in slovesni. Na večini šol so bili v popoldanskem času – tako je bilo prisotnih več staršev in krajanov – saj je to velik dogodek tudi za družino in ne nazadnje za krajevno skupnost.

Ponekod so šole organizirale sprejeme zunaj šolskega poslopja (Tone Čufar v Domu JLA, Ledina v dvorani Doma tehniških šol, Tone Tomšič v Kulturnem centru Poljane) in s tem še poudarile splošen družbeni pomen sprejema cicibanov v zvezo pionirjev.

Pionirska zaobljuba pred pionirsko zastavo je zvenela zanosno in odločno:

Danes, ko postajam pionir, dajem častno pionirsko besedo:

da se bom pridno učil in delal, spoštoval starše in učitelje, da bom zvest in iskren tovariš, ki drži svojo obljubo;

da se bom ravnal po zgledu najboljših pionirjev, da bom spoštoval slavna dejanja

partizanov in napredne ljudi sveta, ki žele svobodo in mir;

da bom ljubil svojo domovino, samoupravno socialistično Jugoslavijo, njene bratske narode in narodnosti

in gradil novo življenje, polno sreče in radosti.

In kaj je lepšega in bogatejšega, kot podariti domovini ob prazniku republike na stotisoče srečnih in brezskrbnih in v socialističnem duhu vzgojenih novih pionirjev!

V petek, 27. novembra, so imeli novo sprejeti pionirji pouka prost dan, zato je bilo treba čas kar najbolj slovesno zapolniti. Občinski svet zveze pionirjev, ki deluje pri

občinski zvezi prijateljev mladine, je pripravil pester program in dopoldne je vse prehitro minilo.

Ob 8. uri so prišli novim pionirjem čestitat mali šolarji iz centralnih VVO. Bila so to čudovita srečanja – novi pionirji, ponosni na pionirsko kapo s petokrako zvezdo in rdečo ruto; cicibani, polni radovednosti, občudovanja in nestrpnosti – leto bo vse predolgo, ko bodo tudi oni postali pionirji! Vrstile so se pesmice, igrice, pleši; ponovno je zadonela pionirska himna, pionirji so še enkrat pred cicibani povedali pionirsko zaobljubo. In ne nazadnje še izmenjava priložnostnih darilc, ki so jih izdelali pionirji in cicibani sami. Bilo je to res majhno, a nadvse pristrčno in vzgojno bogato slavlje!

Ob 10. uri so se novo sprejeti pionirji iz vseh centralnih šol zbrali v kino dvorani Union in si ogledali film Ne joči, Peter. Majhni, kot so še, so se kar izgubili v udobnih sedežih – le rdeče rutke in modre kape pa sproščeni živčavi so izdajali, da pionirji praznujejo. In še ena čestitka jim je bila v Unionu namenjena – v imenu družbenopolitične skupnosti občine Center in vseh odraslih jih je pozdravil in jim čestital k sprejemu narodni heroj Janez Učakar.

Tako so torej preživeli svoj prvi dan novi pionirji. Kako pa bodo preživljali vse naslednje dni in vsa leta tja do 7. razreda, ko bodo sprejeti v Zvezo socialistične mladine, je odvisno predvsem od nas odraslih – ne samo od šole, temveč tudi od okolja, v katerem bodo pionirji rasli, se ustvarjalno igrali in učili, pa tudi sprejemali majhne, a odgovorne naloge. Jim bomo znali mi, krajanji, prisluhni in jim biti dobri mentorji? Le tako jih bomo navezali na njihovo krajevno skupnost, da jo bodo sprejeli resnično za svoj svet, ki mu bodo tudi kasneje kot mladinci in odrasli krajanji pripadali z vso aktivnostjo in odgovornostjo.

R. S.

Cicibani pri pionirjih

Na osnovni šoli dr. Jožeta Potrča je bila 27. novembra posebna slovesnost. Cicibani okoliških vzgojnovarstvenih zavodov so prišli čestitat prvošolčkom, ki so bili prejšnji dan sprejeti v pionirsko organizacijo. Ob tej priložnosti so pionirji pripravili cicibanom krajši kulturni spored ter jih obdarili s simboličnimi darilci, ki so jih sami izdelali.

V osnovnih šolah naše občine je letos prvič prišlo do takih slovesnosti, pobudo zanje pa je dal Svet zveze pionirjev pri republiški zvezi prijateljev mladine. Ugotovljeno je namreč bilo, da so cicibani pred sprejemom v pionirsko organizacijo vse premalo seznanjeni z delom in nalogami, ki jih čakajo in da se s tem spoznavajo v najboljšem primeru nekaj mesecev, v najslabših pa kak teden prej; s tem; da se začno seznanjati že leto dni prej, pa bo osveščenost mladih pionirjev in njihovo delovanje v pionirski organizaciji vsekor bolj uspešno.

V. K.

ZVEZA SOCIALISTIČNE MLADINE

Več svežine pri delu

V torek, osmega decembra je bil posvet predsednikov osnovnih organizacij ZSMS s področja vzgoje in izobraževanja z namenom, pregledati stanje na šolah in morebitne nejasnosti na področju idejnosti pouka. Ugotovili naj bi tudi, koliko se in če sploh se, uresničujejo sklepi 36. seje občinske konference zveze komunistov.

In kateri so ti, tako obvezujoči sklepi? Poglejmo na kratko vsebino te seje, katere cilj seveda ni bil le kritika, ampak predvsem napotilo mladinski organizaciji za njeno uspešno nadaljnje delo.

Zveza socialistične mladine v občini, je ugotovila občinska konferenca ZK, s svojo organiziranostjo in dejavnostjo še ne odraža dovolj interesov mlade generacije. Mladina je premalo vpeta v delovanje socialistične zveze, v delovanje delegacij in samoupravnih organov. Znotraj institucij pa se mladi premalo pojavljajo s predlogi, pobudami in svežino. Za uveljavljanje mladinske organizacije pa niso krivi in odgovorni le mladi, ampak organizacija ZK kot celota.

Prav zato mora zveza komunistov odgovorno spremljati in ocenjevati pogoje in vplive, pod katerimi mladi delajo. Pri tem je pomembno politično izobraževanje in usposabljanje mladih, predvsem usposabljanje za samoupravljanje in za delo. Na omenjeni 36. seji so komunisti tudi nakazali mladim tista vprašanja, s katerimi se morajo v tem trenutku najbolj ukvarjati. To so predvsem vprašanja zaposlovanja, usmerjenega izobraževanja, socialne politike, štipendiranja, življenjskega standarda mladih delavcev in šolajočih, kot tudi, in ne nazadnje, vprašanje uveljavljanja delegatskih poti za razreševanje družbenoekonomskih problemov.

Pri delu mladinske organizacije pa morajo biti najbolj aktivni mladi komunisti, ki morajo, to je njihova osnovna dolžnost, predstavljati idejno in akcijsko jedro mladinske organizacije. Prav zato se nikakor ne smejo braniti odgovornih nalog.

A. Z.

OB MEDNARODNEM LETU INVALIDOV

Otrok v dlaneh

Mednarodno leto invalidov se izteka. Ne samo v tem letu, marveč vsako leto, vsak dan bi morali v časopisih, po radiu in televiziji pogosteje spregovoriti in razmišljati tudi o tistih otrocih, mladostnikih in odraslih, ki se razlikujejo od svojih zdravih vrstnikov, ki so drugačni zaradi svoje prizadetosti, pa naj bo to slabovidnost, slepota, naglušnost, gluhost, telesna invalidnost ali duševna prizadetost. Skrb za invalidne osebe izhaja iz ustavne in moralne obveznosti naše družbe, da ustvari čim boljše pogoje za njihovo usposabljanje in varstvo.

Prizadeti otroci se rojevajo vsepovsod in v vsakem času. Že mnogokrat je bilo poudarjeno, da je stopnja družbene skrbi, namenjene tistim otrokom, ki zaradi posebnosti v razvoju potrebujejo dodatno pomoč pri negi, vzgoji, usposabljanju in zaposlovanju, tudi merilo humanosti družbenega okolja. Najštevilnejša skupina med otroki z motnjami v telesnem in duševnem razvoju so prav

duševno nezadostno razviti, duševno prizadeti otroci.

Vsak otrok razvija svoje osebnostne lastnosti

Sodobno, strokovno utemeljeno gledanje na duševno prizadetost vodi do spoznanja, da reševanje problema zahteva celovit proces usposabljanja, ki se naj prične čimprej, v čim bolj zgodnjem obdobju otroštva. Glede

na značilnosti in potrebe duševno prizadetih otrok moramo upoštevati, da vsak otrok, tudi duševno prizadet, razvija svoje sposobnosti in pridobiva osnovna znanja, spretnosti in navade že v zgodnjem otroštvu. Zaradi šibkejših lastnih pobud in specifičnosti prizadetosti pa potrebuje več sistematične pomoči.

V celovito skrb za tega otroka – v psihofizičnem smislu – se v našem mestu poleg drugih medicinskih ali

pedagoških ustanov vključuje tudi mentalno higienski oddelek otroškega dispanzerja TOZD osnovnega zdravstvenega varstva Center. Oddelek je bil ustanovljen že leta 1959 in se je izpopolnjeval s strokovnjaki različnih področij. Poleg dela s predšolskimi otroki, ki iščejo nasvet zaradi različnih motenj oziroma težav, posvečamo posebno skrb korektivno terapevtskemu delu z duševno prizadetimi otroki in svetovanju staršem, kako naj ravnajo z njimi doma.

Strokovno delo je le del pomoči

Življenjska pot prizadetih otrok je močno odvisna od njihove družinske in družbene skupnosti. Strokovna pomoč je usmerjena po posebnih pedagoških načelih in metodah v sistematično razvijanje vseh tistih navad, spretnosti in znanj, ki so potrebne za čim bolj samostojno življenje odraslih duševno prizadetih. Mentalno higienska naravnost našega dela pa teži tudi k skrbi za duševno počutje teh otrok, saj ugotavljamo, da sprejetost takega otroka v družini in družbi, njegova prilagodljivost, vodljivost, veselje, zadovoljstvo in sreča lahko zabiše stopnjo prizadetosti. Družbena pozornost pa je usmerjena v različne oblike pomoči, s katero bi zagotovili boljše življenjske pogoje in socialno varnost duševno prizadetim in njihovim staršem.

V organizirano skrb za prizadete osebe se vključuje Društvo za pomoč duševno prizadetim Slovenije. V Ljubljani imamo zvezo društev in mestno društvo za pomoč duševno prizadetim. Društvo deluje na Samo-

vi 9/II. Vključuje starše duševno prizadetih oseb, strokovne sodelavce in druge somišljenike. Organizira letovanja za otroke in starše, prireja predavanja in seminarje, izdaja Informator in šestkrat letno glasilo zveze društev Naš zbornik, občasno pa tudi strokovne publikacije.

Pomaga lahko vsak izmed nas

Takšna je skrb strokovnih in družbenih institucij. Kaj pa lahko za prizadete otroke storimo mi vsi, vsak dan? Problema prizadetosti otroka staršem nikakor ne moremo odvzeti, lahko pa jim z malenkostmi v marsičem pomagamo. Ali ste že kdaj na igrišču ali dvorišču vključili tudi prizadete otroke v igro svojih otrok, ga povabili na rojstni dan svoje hčerke? Ste spustili mater s prizadetim otrokom v naročju, s svežnjem plenice in druge prtljage »preko vrste« v trgovini, v banki, na pošti? Ali pomislimo, kaj pomeni staršem, da jim s hudo nemirnim otrokom ni potrebno čakati v prenapolnjeni čakalnici in poslušati »dobronamerne« nasvete, naj umirijo svojega otroka? Ste kdaj zavezali vezalke, uredili obleko in torbico nebogljenu šolarju, mu pomagali, če se ne znajde na cesti, na prehodu čez cesto, v avtobusu ali drugi novi situaciji?

Tisoč takšnih in podobnih drobnih malenkosti sestavlja naš vsakdan, ga olajšuje ali otežuje. Otrok v dlaneh – kot simbol Društva za pomoč duševno prizadetim – je klicaj ne deklariranemu humanizmu, ampak dejanski pomoči nemočnim.

ZDRAVSTVENI DOM LJUBLJANA
ANA ŠTUKL-KURILO